

Oj, ko bi neslo do naše vasi,
do naše vasi, do mojih ljudi — — —
Otrokoma dve bi zajokali
in ženi ena in vsi bi sladko spali . . .“

Maister:

R a z h o d.

Usáhnila ljubezen jima je,
zacépila se v srci mržnja,
a nista vedela zakaj,
ne kdaj in ne kako.
Prišlo je skrito in tako ostalo.

In danes sta v pojočem drevoredu
pod starim grčavim kostanjem
na klopi znani spet sedela
in drsala po belem pesku.
Objel je sómrak trudno zemljo
in megla je ležala v mladi travi.
„Pozabi me,“ mu je dejala tiho,
„In mene ti,“ je dahnil on,
in vstala sta in se razšla.
A gnala ju je silna moč:
ozrla sta na križevem se potu
in stresla se, ko v trepetliki list.

Čutila zdaj sta v tihi duši prazni
kako ljubila sta se vroče.

A sram ju bilo je povratka
in odpuščanja in kesanja.
Kar stala nemo sta in trdo,
prav kakor osohnela žena
za Sodomo.

Na vzhodu dan je gasnil
in slikal temnomodre sence,
in mehek jug zadihal je,
žareča jima gladil lica,
ko da izbrisati je hotel
spomin na zlate sladke dni.

Kosulja pa je v črni smreki
mladičem predla pravljice
in z vrha ji je pritrkaval kos.

Maister:

Zvon sv. Martina.

V zemlji krvávic
várujem več ko vsi
v jamicah skalnatih
združeno spravljenih
fančov iz vseh domovin.

Prišli od Vltave,
prišli od Donave.
Največ jih bilo le
Savcev in Dravcev je
in od jadranskih pečin.

Prišli so s cvetkami
tudi še z lavori.

Kroglje vršele so,
Kitice zmlele so,
da je dišalo do lin.

Lavor in rožica
duh sta mi dájala,
vendar največkrat le
nagelj zadišal je,
z nagljem zelen rožmarin . . .